

De Witte Lelie wil vertrekken, antwoordde zij (Blz. 846).

Het verlangen naar de vlucht ontwaakte al meer en meer in mij, en ik was overtuigd, dat zij zou gelukken. Mr. Price kon mij gemakkelijk een vijl bezorgen, om daarmee de verroeste ijzeren stang van het schietgat door te vijlen. Dit schietgat was slechts eenige voetstappen van het water verwijderd, en eene boot kon daar gedurende den nacht gemakkelijk aanleggen. Op den wal boven de rij van kazematten stond slechts één schildwacht, en de waakzaamheid der Mexicaansche soldaten gedurende den nacht is even weinig te vreezen als hun aanval. Voordat er alarm geslagen werd, zou de boot reeds ver in zee zijn. De jonge Escobar, die door den Noordenwind te Vera-Cruz weerhouden werd, kon de bemiddelaar tusschen Price en mij zijn.

Tegen den middag hield de wind op, de « Panama » liep binnen, en ook de jonge Escobar kwam met de bedienden van Castillo aan. Zij deelden mij mede, dat de Pruisische gezant, baron Von Magnus, reeds eenige dagen geleden te Vera-Cruz aangekomen was en het bevel tot mijne vrijlating, dat hij had meegebracht, terstond aan den kommandant had gezonden, die alleen door den Noordenwind tegengehouden werd.

Om twee uur kondigde de kolonel van het

fort mij mijne invrijheidstelling aan met het bevel, mij tot den kommandant van Vera-Cruz te begeven.

Het afscheid van mijne twee dappere kameraden deed mij ontzettend veel leed, des te meer, daar ik den zieken Castillo op zulk eene ongezonde plaats moest achterlaten. Ik beloofde, hen vóór mijn vertrek, dat ik tegen den derden December met een Engelsch schip bepaalde, meermalen te zullen bezoeken en al het mogelijke te doen om verbetering in hunnen toestand te brengen.

Toen ik aan land stapte, begaf ik mij allereerst naar het Pruisische consulaat en bedankte den Heer Von Magnus voor zijne welwillende bemoeiingen. Ik telegrapheerde naar Mexico en kreeg van mijne vrouw het antwoord, dat zij over vier dagen te Vera-Cruz zou zijn, om mij naar Europa te vergezellen.

Toen ik echter bij den plaatselijken kommandant kwam, drong deze er op aan, dat ik met het eerste het beste schip, en dus reeds op den 15den November, 's voormiddags om elf uur, zou vertrekken. Daartegen viel niets in te brengen en hoezeer het mij ook leed deed, moest ik toch aan mijne vrouw schrijven, dat zij maar met het volgende schip, dat naar Europa vertrok, moest komen. Met hetzelfde schip, waarmee ik zou vertrekken, keerden ook baron Magnus en de secretarissen des keizers, Eloin en Blasio, naar Europa terug.

Ik wilde echter mijne belofte houden, dat ik Castillo en Escobar nog vaarwel zou komen zeggen, en voer in gezelschap van Eloin en Blasio naar het fort Ulloa. De kolonel vergunde het echter alleen aan mij, de generaals te bezoeken. Zij wachten waarschijnlijk nog altijd op hunne bevrijding.

Aan boord van de « Panama » bevond zich ook de minister der republiek Bolivia, die naar Mexico vertrokken was, om Juarez geluk te wenschen, en nu terugkeerde. Ter eere van hem loste de strandbatterij bij de baai, waarin Cortez, naar men zegt, zijne vloot verbrand heeft, een salvo.

Onder het groot aantal passagiers, die wij aan boord hadden, bevonden zich ook eenige ondergeschikte beambten des keizers, ellendige kerels, wier koffers met gestolene goederen volgepakt waren en die nu op hunnen vroegeren heer scholden, omdat hun door diens heldhaftigen dood de gelegenheid om meer te stelen benomen was. Zij wilden overigens hunne diensten te Weenen weder aanbieden en hoopten het verzuimde daar in te halen.

Wij hadden de gele koorts aan boord en verloren vier passagiers aan deze ziekte. Wij konden niet aan St.-Thomas aanleggen, daar dit nog maar pas door eene aardbeving verwoest was, en voeren naar Martinique, waar wij twee dagen bleven, gelijk mede te Havanna.

Na eene gelukkige vaart van dertig dagen kwamen wij te St.-Nazaire aan, waar wij vijf dagen in quarantaine moesten blijven.

Op den 24sten December was ik op het kasteel van mijn broeder te Anholt in den kring mijner familie, waar ik voor de eerste maal na vele jaren het Kerstfeest weder meevierde.

Het geschrift van den verrader Lopez, dat hier volgt, is, voor zoover ik weet, nog niet in Europa bekend geworden, en evenmin het antwoord, dat daarop door de stafofficieren, uit hunne gevangenis te Morelia, gegeven is.

LVI

TERUG NAAR HET VADERLAND

Wij keeren naar onze Vlaamsche vrienden terug om van hen afscheid te nemen.

Op aanwijzing van den schildwacht, die Carabita had zien vluchten, liepen eenige soldaten hem achterna, maar de ontsnapte was nergens te bespeuren, noch in de straat naast de gevangenis, noch in de belendende stegen.

Hij was spoorloos verdwenen.

Carabita was het eerste straatje ingeloopen dat op zijn weg lag en een open deur van een der vervallen huizen waar hij langs scheerde had hem toegang verschaft tot een smalle donkere gang, die naar eene trap leidde, of beter gezegd een soort loodrechte ladder, om naar de verdieping te klauteren onder het dak gelegen.

Een deur stond op het kleine trapportaal op een kier en Carabita aarzelde niet ze open te duwen en in het vertrek te treden.

Het was een armoedige kamer, met verbrokkelde muren, een eng venster, waarin de helft der kleine ruitjes door papier ver-

vangen waren, en de gansche bemeubeling uit een brits met vuil beddegoed en een stoel bestond, die slechts drie pooten had en de vierde vervangen was door een hoogen steen, die het gebroken gedeelte van den poot steunde. Een stukje spiegel was tegen den muur vastgeklampt aan twee krammen en daarin werd het gelaat weerkaatst van een man, die zich aan 't scheren was.

Hij bemerkte in den spiegel dat iemand de kamer binnentrad.

Verrast wendde hij zich om en liet een gansche reeks verwenschingen hooren, de eene al meer gekruid dan de andere.

De man had zich eene vil in de kin gegeven.

— Wie zijt gij? riep hij uit. Wat komt gij hier doen?

— Ik zal u de waarheid zeggen. Ik ben aan de gevangenis ontsnapt.

De man nam Carabita van het hoofd tot de voeten op en lachte.

— Vindt gij het daar dan niet goed?

— Het was er niet slecht, maar ik moet morgen doodgeschoten worden en dat bevalt mij niet.

— Dat geloof ik! Toch geen moord begaan?

— Neen, ik was een politieke gevangene.

— Ha, geen vriend van Juarez?

— Integendeel... Ge hoort dat ik de waarheid niet verberg.

— En gij hebt gelijk. Ik behoor ook niet tot de vrienden van dezen deugniet!

Carabita voelde een steen van zijn benepen longen rollen.

Hij ademde diep.

— Ik ben een keizersgezinde, zoo sprak hij, en hier met een vriend om eene laatste poging te wagen teneinde, den vorst uit de klauwen zijner vijanden te halen.

— Dan zijt gij hier welkom. Ik zal u niet verraden, integendeel u weten te beschermen. Ga zitten, maar pas op dat ge den stoel niet verschuift, of ge ligt met uw twee beenen naar omhoog!

Carabita was doodmoe, na den tocht dien hij in vollen angst langs de daken, in de gevangenis en er buiten had gedaan.

Hij ging zitten, en terwijl de man zich voortschoor, vertelde hij het een en ander over hetgeen er hem en don Diego in de hoofdstad was te beurt gevallen.

— Ik vrees, zoo besloot hij, dat mijn gezel niet is kunnen ontsnappen en hij morgen zal worden neergeschoten op de koer van de gevangenis.

— Nu begrijp ik, sprak de man, waarom er in de stad een klopjacht is ingericht geworden, om al de keizersgezinden gevangen te nemen.

Ik ben met moeite uit de litsen kunnen geraken. Al de wegen die buiten de stad leiden zijn door soldaten bewaakt.

— Dan zal er geen middel zijn om de hoofdstad te verlaten?

— Ik geloof het niet, maar wij zullen toch trachten u er buiten te loodsen.

— Ik zou in de allereerste plaats, kleederen, schoenen en een hoed moeten bekomen. En een paard.

— Bezit gij geld?

— Niets. Men heeft mij in de gevangenis alles ontnomen.

— Ja, daar zijn de roovers van Mexico het sterkst in.

— Indien ik tot in « Het Wapen van Mexico » kan geraken, zou ik wel het noodige vinden.

Dat was de herberg waar de keizersgezinden te zamen kwamen, en hij met don Diego was geweest.

— Blijf daar maar weg, deed de andere opmerken, want de waard is gevangen genomen en de herberg wordt streng bewaakt.

— Dan zie ik geen uitkomst!

— Ik zal er eene zoeken.... Ik ga trachten een uitweg voor u te ontdekken. In afwachting moet gij hier maar uitrusten. Mijn bed is ter uwer beschikking. Ik zal de deur sluiten achter mij en komt men kloppen, dan hoort ge niet. Ik vergat het u nog te zeggen: ik heet Carlo Balda... Veel goeds zal men u hier over mij niet weten te vertellen. Maar daar hebt ge ook niets mede te maken, niet waar? Ik zal trachten u te helpen, en dan zien wij malkaar misschien niet meer weder. In uw toestand is de duivel welkom, als hij u een reddenden klauw toesteekt. Ik ken dat! Tot straks!

De man ging henen en deed de deur op slot.

— Opnieuw gevangen, lachte Carabita. Is de kerel oprecht, inderdaad een keizersgezinde, dan heb ik nog eenige kans mijn vel te redden.

Is hij een deugniet, dan gaat hij de wacht der gevangenis verwittigen en ik ben bakvisch. In alle geval zit ik er beter voor dan eenige uren geleden.

Hij ging op het vuile bed liggen, op de brits die hij van den onreinen stroozak had ontdaan en sloot de oogen.

Het was de eerste maal niet in zijn leven dat hij door de dienaars van het gerecht werd achtervolgd en hij sluimerde spoedig in.

Het was donker geworden toen hij ontwaakte. Hij bevond zich alleen in het vertrek en de deur was nog altijd op slot.

— Zouden ze mijn nieuwen vriend aangehouden hebben? vroeg hij zich af.

Ik scheur van den honger, en ik geloof niet dat er hier iets te vinden is om onder de tanden te plaatsen.

Daar eten zoeken moest hij niet doen, want er was geene kast, er waren geen schabben en onder de brits was niets te zien.

Uren verliepen.

Carabita verloor allen moed en daarbij ook alle geduld.

— Ik kan hier toch niet blijven zitten, meende hij, als die verwenschte kerel niet terugkomt.

Hij begaf zich naar het met papier beplakte venstertje, dat nog enkele ruiten bevatte, maar die zoodanig vuil waren, dat men er niet door zien kon.

Het openen ging niet, want het was zoodanig vermemeld dat het uit elkaar zou gevallen zijn, had hij er een ruk aan gegeven.

Carabita scheurde een der papieren weg en keek door de alzoo gemaakte opening.

— Daken en nog daken en misschien tusschen de huisjes kleine koeren. Langs daar geraak ik niet weg. Des te meer dat ik half gekleed ben en zeker de aandacht zou trekken, als ik over de daken en op de muren neerdaalde.

En men zal wellicht al weten dat er gevangenen ontsnapt zijn, die men met plezier zou terugzien. Het eenige dat ik doen kan is langs de straat te trachten weg te komen en deze deur, die er niet sterk uitziet, in te loopen.

Toen Carabita op het punt was de deur met een schouderdruk open te stooten, werd zij geopend en Balda verscheen in het vertrek.

Hij droeg een groot pak, dat hij op den grond wierp.

— Gij hebt waarschijnlijk gedacht, zoo sprak hij, dat ik niet meer zou terugkeeren.

— Ja, want ik begon te gelooven dat men u had aangehouden en in den kerker opgesloten.

— Ik heb bij vele vrienden moeten aankloppen, om te vergaren hetgeen ik in dit pak heb zitten, en het was moeilijk die menschen te ontdekken, want de meesten zijn hun woning ontvlucht.

Velen van hen zijn gaan loopen zonder iets mede te dragen en zij konden mij dan ook niets geven. Toch ben ik er in gelukt het noodige mede te brengen.

Hij opende het pak en haalde er schoenen, een hoed, een jas, kousen, voedsel en drank uit op.

Ik weet niet of het boeltje u passen zal, maar ge moet er u toch maar mede behelpen, tot binnen enkele dangen.

Ik heb grooten honger, want ik heb den heelen dag niets gegeten.

— Er was hier niets te vinden, zei Carabita, en ge kunt u dus voorstellen hoe mijn maag er uit ziet!

— Het is waar, er is hier wel wat te kort aan voorraad. Het geld ontbreekt mij zoozeer als u.

De twee mannen verslonden het voedsel.

Toen zij verzadigd waren, zei Balda:

— Ge zult tot morgen vroeg moeten wachten om hier beneden te komen.

Den ganschen nacht wordt de stad doorkruist door soldaten op ronde, en men zou u spoedig bij de lurven hebben. In den dag zult gij beter onopgemerkt langs de straten gaan. En ik wensch ook wat te slapen, want ik ben doodmoe. Het bed is voor u, ik rust even goed op een deken op den vloer. Ik heb meer op den grond geslapen dan in een bed.

In den vroegen morgen werd Carabita door Balda gewekt en het voedsel nog eens duchtig aangesproken.

— Het is nog niet laat genoeg om ons op straat te wagen, zei Balda.

— Vertel mij eens wie ge zijt, want ik heb mij zoo maar voor u in het zweet gezet, omdat ge een keizersgezinde zijt, maar ik weet niet wat ge daarboven in uw leven zooal heb uitgezet.

— Och, ik heb niet veel goeds op mijn geweten.

— Het kan toch niet zwaarder en slechter beladen zijn dan het mijne.

— Gij zult kunnen oordeelen, als ik u mijn levensloop in breede trekken zal hebben geschetst.

En Carabita verhaalde zijn geschiedenis, die wij reeds gehoord hebben uit zijn mond.

Toen hij gedaan had, zei Balda:

— Best vriend, want ik veroorloof mij thans nu ik uw leven ken, u zoo te noemen, gij hebt misschien niet minder uitgestoken dan ik, maar dan toch ook niet meer. Op uw beurt te oordeelen, want ik zal u in het kort eens laten zien wie Balda is.

Er is nog wat in deze kruik.

Hij reikte ze Carabita over, die er een goeden teug uitdronk en ze dan aan Balda teruggaf, die ze tot op den bodem uitslurpte.

En dan begon hij zijn verhaal.

— In welk land ik geboren ben en mijn eerste levensjaar hebt gesleten, weet ik niet.

Ik heb er Spaansch leeren spreken en ook een soort Fransch. In ieder geval was het over de zee, want ik ben met een schip, dat eene lange reis heeft gedaan, naar deze streken gekomen.

Eigenlijk niet naar Mexico, maar toch naar een land dat hier in de buurt ligt.

Mijn vader was een bandiet van de ergste soort, dief, voetbrander, moordenaar, al wat maar op den kerfstok van een roover te brengen is.

Mijne moeder, de Heer hebbe hare schoone ziel, was geen haar beter dan haar man, en stond voor geen lid der bende achteruit, waar er te plunderen en te moorden was.

Ik kwam ter wereld als het kind van een edelman, op een kasteel, dat echter tot puin vervallen was en waar de roovers zich hadden genesteld, in de vertrekken die nog bewoonbaar waren, meest de kelders, en die zij bemeubeld hadden met al wat ze in de buurt op hun rooftochten hadden kunnen bemeesteren.

Ge ziet dat ik het kostbaar levenslicht voor het eerst aanschouwde in goed gezelschap.

Uit zulk een kind kon er toch geen eerlijk man opgroeien.

Mijn vader was een sterkgebouwde kerel met breede schouders en handen als pollepels, hij droeg een langen zwarten baard.

Hij was ruw in al wat hij deed, maar ik heb nooit van hem een klap om de ooren gehad. Hij kon mij trouwens met zijne groote, donkere oogen bedwingen.

Anders was het met mijn moeder gesteld, die naar het spreekwoord, mij zeer moet geliefd hebben, want zij tuchtigde mij geweldig.

Oorvegen, stampen, uitscheldingen, dat is zoo al hetgeen ik van haar heb onthouden. Een dikke stok en een ijzeren lât deden hierbij veel dienst. Zij durfde mij ook vast te grijpen en een eind weg te werpen, zoodat ik ergens met gebroken armen en beenen zou terecht gekomen zijn, ware ik niet zoo lenig en sterk geweest, en als een kat te bollen en op mijn pooten neer te komen en de vlucht te nemen.

Als ik een jaar of negen oud was, meende de brave vrouw dat ik al te lang in luiheid had geleefd en mijn brood moest gaan verdienen.

Ik werd in de bende ingelijfd en moest mede op rooftocht uit.

Mijn werk bestond hierin dat ik langs een eng venster of eene andere opening in de huizen moest dringen om daar binnen voor de bandieten de deuren te ontsluiten.

Gevaarlijk werk, want ik moest de eerste in de woningen dringen, maar het liep altijd goed af. Eens werd ik door een grooten waakhond beet gepakt en liep een erge wonde op aan den arm, maar ik wist reeds met de dolk om te gaan en kon het dier dooden.

Ik woonde zeer dikwijls de marteling der menschen bij, die niet wilden zeggen waar hun schat te vinden was en met de voeten in een groot haardvuur werden geduwd waar ze gebraden werden tot ze de schuilplaats van hun geld aanwezen.

Ik had veel plezier bij de gezichten die ze trokken en de bewegingen die zij met de voeten in het vuur maakten. Er waren lieden bij, ik herinner mij een oude man met een grijzen baard, die ondanks de verschrikkelijke pijnigingen die hij doorstond, niet spreken wilde en die dan maar door den kop werd geschoten, tot straf van zijn moedwil.

Gaf men mij geen goede opvoeding?

— Het is aan te raden, zei Carabita, de kinders op te leiden in het bedrijf van hun vader en hun jong aan het werk te zetten.

— Ik had reeds eenige leerjaren achter den rug, als mijn vader bij de plundering eener groote hoeve werd neergeschoten en de roovers, die op de vlucht sloegen, hem moesten achterlaten.

Eenigen tijd nadien, werd hij voor de rechtbank gebracht en ter dood veroordeeld.

Ik heb zijne terechtstelling van uit een venster bijgewoond en mijn vader zien onthoofden.

De mannen der bende vonden dat het noodig was mij dit te vertoonen, om een hevigen haat tegen al wat gerecht was in mij op te wekken.

Het maakte weinig indruk op mij, en mijn moeder die huilde van smart, zegde dat ik geen hart had. En om er mij wat te doen krijgen, waarschijnlijk, diende de goede vrouw mij eene ranseling toe, zooals ik er nog nooit

eene had ontvangen. Acht dagen lang was ik als geradbraakt en dat wekte in mij een hevigen haat op voor al de moeders der samenleving!

Ik zal zoowat zestien jaar oud zijn geweest, als mijne moeder met eene nog jonge vrouw der bende een messengevecht aanging, ter wille van een der roovers, dien zij beiden lief hadden.

Mijn moeder bleef met een mes in de borst liggen en overleed een paar dagen nadien. De andere vrouw had eene steek in de keel bekomen, en bleef ter plaatse dood.

De roover mocht een derde zoeken!

Ik had een bijzonder werk gekregen in het edele bedrijf der dieven, en stool vooral voorwerpen in de winkels en ook in de woningen.

Ik was uiterst bedreven in dit spel en bracht steeds een goeden buit mede naar huis.

Maar ik werkte ook mede aan plundertochten in het groot en vele aanvallen op postwagens en reizigers heb ik op mijn geweten.

Iets mag ik zeggen, ik heb nooit een moord begaan. Dat heb ik slechts begonnen te doen, menschen dooden toen ik soldaat was geworden.

Toen werd er besloten het rooversnest uit te roeien, en een legertje werd tegen ons afgezonden. Wij sloegen op de vlucht en met eenige mannen en vrouwen trokken wij van streek tot streek, overal op roof uit tot het ons weer te warm werd in ons vaderland en wij de gelegenheid vonden om ongehinderd den wijden plas over te steken.

Wij hadden nog al wat geld bijeen gekregen en hadden besloten als eerlijke lieden te gaan leven.

Wij hielden woord tot ons goud verkwist was, en daar wij geen stiel kenden en te lui waren om te werken, werd diefstal opnieuw ons bestaanmiddel.

Eens braken wij een afgelegen woning binnen waar de beheerder eener tabakplantage leefde, die zich met zijn bedienden dapper verweerde, zoodat deze mannen er meer dan een neerschoten of omver staken. De bestuurder van de plantage, die ook gedood werd, bezat een zestienjarige dochter, die op de vlucht wilde langs een venster dat op den tuin uitgaf, maar door een onzer mannen werd nagezet, bij de hangende haren werd gegrepen en zoo teruggesleurd naar de woning.

Ik stond het spel na te zien, en wat er plotseling in mij omging weet ik niet, maar de smeekende blikken van het meisje maakten in mij een gevoel wakker dat ik nooit had gekend en ik zei gebiedend tot den kerel die haar voorttrok:

— Handen af!

Een luid gelach was het antwoord.

De man snauwde mij toe:

— Gaat u dat aan!

— Laat dat meisje los!

— Is het mijn buit niet... Hebt gij haar gepakt?

— Handen af, of....

— Of wat?

— Ik schiet u neer.

Hij trok zijn pistool, maar eer hij er gebruik kon van maken, lag hij op den grond, een kogel in het hoofd.

Ik was een goed schutter.

Het meisje was op den grond gezonken, naast het lijk en had het bewustzijn verloren.

De woning was intuschen door onze mannen in brand gestoken en ging langs alle kanten in de vlammen op.

Ik wierp het lijk van den roover in den vuurpoel. Niemand had iets gezien van het gebeurde en onbetwistbaar was de dochter van den planter nu mijn buit.

Ik laadde haar op mijn schouder en volgde de bende die aftrok naar haar kamp.

Het meisje vond een onderkomen in mijn tent. Niemand mocht haar aanraken, zonder mijn toelating, zoo luidde de wet der roovers.

Wanneer zij weer tot bezinning kwam, trachtte ik haar tranen te stelpen, met te zeggen dat zij zich onder mijne hoede bevond en haar geen leed zou geschieden.

— Waar ben ik? vroeg zij.

— In het kamp der roovers, bij uw redder. Ik heb u uit de handen gehaald van den woesteling, die u medesleurde.

Zij was kalmer geworden en nu bemerkte ik dat zij een zeer schoon meisje was, die beloofde eene mooie vrouw te worden.

Ik besloot haar liefde te winnen, haar te behandelen zonder den geringsten dwang.

De roovers hadden er echter anders over beslist.

Zij beschouwden de tegenwoordigheid van Blanca als een gevaar voor de bende en legden mij op haar te dooden.

Wilde ik het niet doen, dan zouden zij er een ander mede gelasten, maar het meisje moest verdwijnen.

Mijn besluit was dadelijk genomen: met Blanca het kamp ontvluchten.

Ik deelde aan het meisje mijn voornemen mede en ge kunt u voorstellen hoe gelukkig zij was deze omgeving van bandieten en moordenaars te kunnen verlaten.

— Heden nacht, zei ik, moeten wij weg.

— Hoe eerder hoe liever.

— Zult gij geen vrees gevoelen?

— Ik vrees slechts een gebeurtenis: hier te zullen moeten blijven.

— Op mijn paard draag ik u mede, maar worden wij betrapt, dan zullen ons vele kogels worden nagezonden en tarten wij den dood.

— Liever sterven dan hier te moeten blijven.

— Zult gij mijne vrouw worden?

— Ik heb het u reeds gezegd, gij zijt mijn redder en ik ben u zeer dankbaar voor al wat gij voor mij doet. Ik bezit niemand meer op de wereld, en ik wil mijn lot aan het uwe verbinden, maar onder voorwaarde dat gij een eerlijk man wordt. Zoolang gij dit niet zijt, kan ik u mijn woord niet geven.

Ik zal al doen wat ik kan, Blanca, om uwe liefde te winnen.

Des nachts gelukte ik er in een paard los te maken, en gevolgd door het meisje, het kamp te verlaten.

Ik had het geluk met een schildwacht te doen te hebben die niet voor zijn sluwheid te boek stond. Hij was een oud man, een vriend nog van mijn vader, en wist hem nog al gemakkelijk iets wijs te maken dat aan kant noch boom geleek.

De roover versperde mij natuurlijk den weg.

Ik trok hem terzijde en zei:

— Weet ge dan niet wat er besloten is geworden?

— Wat dan?

— Dat ik mijn lief moet dooden.

— Ja, dat heb ik gehoord.

— Welnu, dezen nacht moet zij eraan. Ik kan dat toch niet in het kamp doen.

— Waarom niet.

— Omdat ik niet wensch dat er iemand iets van zie. Ik wil haar wurgen en dan in het bosch begraven.

— Het is spijtig. Zulk een mooi meisje.

— Wat wilt ge? De kapitein heeft er zoo over beslist.

— Ik zal hem eens gaan vragen of hij er vrede mee heeft dat het zoo gebeure.

— Hem wekken? Ge zijt gek. Kent ge hem dan niet? Hij is in staat u een kogel door den kop te jagen. Hem voor zooiets zijn rust ontnemen...

— Het is waar. Doe dan uwe taak maar af.

Ik plaatste Blanca vóór mij op het paard en reed den weg naar het woud op.

De oude zal zijn lichtgeloovigheid duur hebben moeten bekoopen.

Wij reden den ganschen nacht, zooveel het rijdier maar geven wilde, want onze groote vrees was te zullen achtervolgd worden.

Wij trokken van de eene plaats naar de andere, nog steeds bedacht voor de wraak der bende, die ons waarschijnlijk zou laten opzoeken.

Eindelijk als mijn geld erg geslonken was, vestigden wij ons in eene havenstad.

Ik hield woord en werd een eerlijk man, die van den vroegen morgen tot den laten avond hard werkte om in ons beider bestaan te voorzien.

Ik had aan Blanca mijn levensloop verhaald, maar er een echt verdichtsel van gemaakt, leugen op leugen gestapeld, om haar wijs te maken dat ik in den laatsten tijd slechts bij de bende was gekomen en geen slechte daden op mijn geweten had.

Wij werden in den echt verbonden en mijne echtgenoote had mij lief gekregen.

Maar het lot had er anders over beslist.

Het zou toch te schoon geweest zijn voor een deugniet als ik.

Een morgen vond men op straat, vóór onze woning, het lijk van Blanca.

In haar linker boezem stak diep een dolk, die aan den hecht een briefje droeg, waarop geschreven stond:

« Balda zal door dezelfde hand gedood « worden. « Mandra ».

Het was de naam van den kapitein der bende welke ik in den steek had gelaten.

Eenige dagen heb ik aan zelfmoord gedacht, want ik beminde mijne vrouw hartstochtelijk en de overweging dat ze door mijne schuld haar leven had gelaten pijnigde mij vreeselijk.

Was ik te laf om er een einde aan te maken? Ik weet het niet, maar ik voerde mijn voornemen niet uit, omdat, gis ik, een ander plan in mijn geest was gerijpt.

Ik wilde mij op de bende wreken.

Enkele dagen later was ik soldaat in de rangen der keizersgezinden, waar men alleen aan de mannen die zich aanboden vroeg of ze in staat waren te vechten, en niet wie zij waren en waar zij vandaan kwamen.

Ik maakte den bevelhebber van mijn regiment bekend dat er ergens roovers nestelden, die met Juarez gemeene zaak maakten, en dat ik het kamp kon vinden waar zij gevestigd waren. Het kamp werd door de troepen ingenomen, en al de mannen en hunne gezellinnen in den korten strijd die de inname voorafging, neergeschoten of gevangen genomen.

Zij die niet sneuvelden werden veroordeeld en vonden den dood onder den strop.

Ik genoot het zalig genoegen den kapitein der bende gevangen te zien en hem te kunnen naderen om hem te zeggen:

— Zoo wreekt zich Balda, moordenaar mijner vrouw!

Ik ben daarna bij het leger gebleven en heb dapper gevochten in al de slagen die er sindsdien geleverd zijn geworden.

Met doodsverachting heb ik gestreden, en zoo heldendaden verricht, omdat ik den dood zocht, om van al mijn leed verlost te worden.

De tijd heelt alle wonden en ik heb ook Blanca kunnen vergeten. Vergeten is het juiste woord niet, want ik denk nog aanhoudend aan haar, maar ik lijd niet meer door haar verlies.

Ik ben nog steeds soldaat van den keizer, en is mijn leven hem van eenig nut, ik zal het met liefde voor hem offeren.

Gij ziet dat het toeval u in goede handen heeft geleverd.

— Wiens geweten is nu het ergst beladen, vriend?

— Wij hebben beiden zwaar gezondigd, zei Carabita, maar in den laatsten tijd, door te werken voor eene zaak als deze van Maximiliaan, toch weer veel goed gemaakt. Laat ons over het verleden niet meer spreken.

— En aan het heden denken, want wij hebben hier lang genoeg gezeten en moeten beginnen op straat te komen, en naar het schuiloord te trekken dat ik voor u heb uitgekozen.

Zij verlieten de woning van Balda, en gingen langs smalle straten en enge stegen, en vermeden zorgvuldig den grooten weg, zoodat ze slechts enkele menschen ontmoetten, die hen onverschillig, zonder hen te bezien, voorbijstapten.

Zoo kwamen zij in een smal, door muren bezoomd straatje, waarop eenige kleine deurtjes uitgaven.

Aan het einde stond een huis, geheel vervallen, gedeeltelijk ingestort, zonder poort en de groote opening, die vrijen toegang gaf tot een soort binnenkoer.

Deze puinen, want een ander naam kan men er niet aan geven, schenen geheel verlaten.

De twee mannen betraden de koer en begaven zich naar een kelderval, die met ijzeren platen gesloten was, half door de roest opgevreten.

Balda hurkte neer en klopte driemaal met tusschenpoozen op de val.

Een dergelijk kloppen beantwoordde langs binnen zijn teeken en toen de man eenige vreemde woorden luidop had laten hooren, door een gat dat in den wand bestond, werd de val geopend. Zij gingen een trap af en kwamen in een diepen hooggewelfden kelder waar tafels en banken stonden en eene groote lantaarn, die aan de zoldering bengelde een flauw licht rond zich goot, maar de hoeken van het vertrek in de duisternis gehuld liet.

Eenige mannen, die op de banken gezeten waren, keken op, en een hunner kwam de binnentredenden tegemoet.

— Dat is onze makker Carabita, sprak Balda, die gister uit de gevangenis ontvlucht is.

— Ha, zoo... Ja, wij hebben ervan gehoord. Uw makker heeft zooveel geluk niet gehad, beste gezel.

— Weet gij iets van hem?

— Ja, hij is terug gevat geworden en werd hedenmorgen door de bloedhonden van Juarez gefusilleerd.

— Arme don Diego, sprak Carabita. Hij heeft zooveel voor onze goede zaak gedaan.

— Dat geloof ik, en nog een paar minuten vóór zijn dood heeft hij ons een grooten dienst bewezen.

En de man verhaalde hoe don Diego in den officier de verwenschte Roos van Mexico had herkend en haar had kunnen wurgen.

— Hij had dat vroeger moeten doen, zei Carabita. Het wijf is in onze macht geweest en wij hebben haar het leven gelaten.

Carabita maakte kennis met de aanwezigen, meest menschen uit de beweging, keizersgezinden, die hadden kunnen ontsnappen aan de soldaten en in den kelder een toevluchtsoord hadden gevonden, tot de gelegenheid zich zou voordoen om de stad te kunnen verlaten.

— Misschien zal er heden avond gelegenheid wezen om buiten Mexico te geraken, zei Balda, als het waar is dat onze vriend Carlos de Pella de wacht aanvoert, die de stad in een

snoer omsloten houdt. Dan komt er eene opening in dat snoer te middernacht, op eene gekende plaats en een half uur lang kan ieder ongedeerd langs daar den buiten in.

— Een keizersgezinde, deze de Pella? vroeg Carabita.

— Hoegenaamd niet, maar een geldduivel, die tot alles in staat is als men hem er voor betaald en die door ons goed bezoldigd wordt.

Er werd versterkend voedsel en drank verstrekt en Carabita ontving ook nog een kleine som geld.

Een half uur vóór het uur van spoken en geesten verlieten een vijftal mannen, waaronder Carabita en Balda den kelder en hadden slechts eenige honderden meter verder te gaan om aan het buiteneinde der stad te komen, waar geene huizen meer stonden en enkele boomen en dicht heestergewas een schuilplaats boden.

De vluchtelingen legden zich plat op den buik in het kreupelhout neder en wachtten het teeken af, dat den weg vrij was en zij het konden wagen de stad te verlaten.

Driemaal liet het gehuil van den jaguar zich hooren in de verte.

— Opgepast, mannen, zei een der verscholen gezellen, die oprees.

Ge kent den weg. Recht voor u uit en zoo komt gij in het woud, waar op de aangewezen plaats de noodige hulp u zal worden verschaft.

Een half uur blijft u over om in het woud te verdwijnen. Draalt dus niet.

Handdrukken werden gewisseld.

— Gaat gij met ons? vroeg Carabita aan Balda.

— Neen, ik heb nog veel te doen in de hoofdstad en ik vrees den dood niet. Vaarwel.

— Ik dank u uit gansch mijn hart.

— Ik deed mijn plicht tegenover een keizersgezinde.

De vluchtelingen stapten met gezwinden pas de vlakte over en kwamen in het woud.

— Voorafgegaan door een man die den weg opperbest scheen te kennen, stapten zij voort tot het krieken van den morgen, tot zij aan een open plaats van het woud kwamen, waar eenige tenten waren opgeslagen.

Hier werd hun voedsel verschaft en een nog jonge man, in het uniform van hooger officier der keizerlijke troepen, kwam hun welkom heeten en ondervroeg hen nopens den weg dien zij wenschten te nemen om hun ballingschap te beginnen.

Carabita antwoordde dat hij zijn makkers in den omtrek van het klooster wilde vervoegen, om nog eens te beproeven, wellicht hopeloos iets in het belang van den keizer te doen.

— Ja, antwoordde de officier, geheel hopeloos, want wij hebben het bericht ontvangen, uit vertrouwbare bron, dat niet tegen te spreken is, dat de keizer door de trawanten van Juarez neergeschoten is geworden.

Het slot der keizerlijke tragedie, beste vriend, onze rol is uitgespeeld.

Er werd Carabita een paard bezorgd en hij reed zoo snel als zijn rijdier maar loopen wilde, den weg naar de grot op.

Jan en de Rooie bevonden zich nog immer in den omtrek der grot, waar zij niet durfden binnen te gaan.

Zij hadden den Indiaan uitgezonden om voedsel te halen, want de voorraad was geslonken tot het uiterste en don Diego en zijn gezel daagden niet meer op.

Zij zaten met den rug tegen een dikken stam geleund, op de zware wortels van den boom, die boven den grond uitstaken.

— Ik geloof, zei Kobe, dat wij don Diego en den Spaanschen deugniet, want dat is hij toch, he, Jan, niet meer zullen terugzien.

Zij hebben de twee vrienden bij den kraag gevat, achter het slot gezet en misschien een kogel door den kop gejaagd.

Laat ons het goud opnemen en er hier van onder gaan, om menschen te vinden en te trachten over zee te komen.

— En in het woud verdwaald geraken, tot wij niet langer met onzen zwaren last willen voortloopen en het goud wegwerpen.

Dat herinnert mij hoe wij, als we met de mannen van ons kantje naar den buiten trokken en zeer groote ruikers wilde bloemen bijeenzochten en als we terug naar de stad gingen er niet langer mede geplaagd wilden zijn, omdat het ons verveelde den ruiker te moeten dragen, al de bloemen in een gracht wierpen.

— Neen, Kobe, we moeten nog maar wat geduld hebben en hier blijven wachten.

Hier zullen we toch niet van honger sterven, zoolang de Indiaan ons dient, en de kerel, die niet weet wat er al is voorgevallen, zal ons niet verlaten.

En krijgt hij het in den kop zijn dienst op te zeggen, dan gaan wij met hem mede, naar zijn stam, waar wij met ons goud toch hulp

zullen bekomen en op den weg naar het vaderland geraken.

— Als wij hem eens vroegen ons bij zijn stamgenooten te leiden, Jan. Dan zouden wij toch niet in het woud verdwalen en op de goede baan komen.

— Kobe, ik weet niet wat u vandaag heeft gebeten? Ge wilt hier volstrekt weg en dat op een oogenblik dat een voorgevoel mij zegt dat onze vrienden weldra hier zullen terug wezen.

Zoo werd het onderhoud voortgezet, tot de Indiaan terugkwam met mondvoorraad, dien hij in de stad had weten te krijgen, op gevaar af te worden gevangen genomen, want er werd nog steeds jacht gemaakt op de Roodhuiden, sinds zij het gewaagd hadden tegen het gezag van Juarez op te staan.

In den namiddag, toen zij eene wandeling in het woud deden, hoorden zij den hoefslag van een paard, en, achter een boom verscholen, zagen zij Carabita afstijgen.

Zij ijlden hem tegemoet, toen hij zich naar de grot wilde begeven.

— En don Diego? vroeg Jan.

— Gevangen genomen en doodgeschoten op bevel van den krijgsraad.

Hij verhaalde hem kort en bondig wat er in de hoofdstad was voorgevallen.

Tranen stonden in de oogen van Jan en toen hij aan Kobe had medegedeeld wat er was gebeurd, begon deze ook te weenen.

— Ik hield veel van don Diego, snikte hij.

— Hij was een braaf man, zei Jan. Hij dood, Arroz weg, de Witte Vogel gesneuveld of op de vlucht, zoo hebben wij hier voor den keizer niets meer te doen.

— Zijne Majesteit, sprak Carabita den hoed afnemend, is door de trawanten van Juarez gefusilleerd.

— Wat zegt hij, Jan?

— De keizer is neergeschoten geworden.

— Arme man, meende Kobe, dat heeft hij niet verdiend. Dan kunnen wij hier gerust heengaan, Jan.

— Wij zullen er met Carabita eens over spreken.

Jan pleegde overleg met den teruggekeerden en zij kwamen tot het besluit dat zij het goud zouden opdelven, ieder zijn deel geven en den Indiaan zouden zij naar zijn stam zenden, met een paar handvollen van het edel metaal tot loon voor zijn dienst.

De twee Vlamingen zouden met Carabita naar de kust trekken, om te trachten naar het vaderland terug te keeren.

— Te Vera-Cruz moogt ge niet komen, zei hij, want daar zijn waarschijnlijk de vallen gesteld, om de oud-soldaten van het keizerlijk leger te vangen. Ik zal wel het middel vinden, want ik ben aan die kanten bekend, om een klein zeilschip te ontdekken dat u naar eene Noord-Amerikaansche haven brengt, waar ge naar uw land kunt inschepen.

Denzelfden dag nog vertrokken zij en kwamen zonder hinder, na vele vermoeienissen onderstaan, honger en dorst te hebben geleden, aan de kust, waar zij onder dak konden komen bij een oude kennis van Carabita, een strandlooper. Deze verdiende zijn brood met al wat uit den oceaan aanspoelde, en dat waarde had, tot zijn eigendom te verklaren, ook hetgeen hij op de lijken vond die de zee uit haar schoot wierp, en die door hem, na hem er voor betaald te hebben, zoo zegde hij, begraven werden.

Eenige dagen verbleven zij daar, tot de man een klein zeilschip had kunnen vinden, dat smokkelhandel langs de kust deed en tegen een schoone som goud stemde de gezagvoerder er in toe Jan van 't Schelleken en Kobe van Loenhout, naar eene haven te brengen, waar zij zonder gevaar voor Europa konden inschepen.

— Gaat gij met ons mede? vroeg Jan aan Carabita.

— Neen, zei deze. Neen, want dat zou voor mij slecht uitvallen.

Mijn goud zou ik in eene beschaafde omgeving spoedig hebben verteerd en ik zou weer de deugniet van voorheen worden.

Ik ga terug de wouden in en de Indianen opzoeken.

— Wat gaat gij daar uitrichten?

— Naar hetgeen don Diego mij verteld heeft, ga ik trachten de trap van den boozen geest te vinden in de goudrots.

— Denk aan de oude Indiaansche: het goud maakt niet gelukkig.

— Als men genoeg heeft dan wel!

— Vaarwel dan.

— Goede reis!

Jan en Kobe gingen scheep.

Zij zaten op het dek, op eene kist koopwaar naast elkaar.

— Ik denk aan Loenhout, Jan. Zij zullen niet gelooven dat het allemaal gebeurd is, als ik hun van de grot, de Indianen, het klooster en wat weet ik al vertel.

— Ja, te Loenhout zijn het maar boeren, Kobe.

Te Antwerpen zullen ze mij wel gelooven, want daar zijn er die nog ander dingen gezien en beleefd hebben in de vreemde landen! Maar gij zijt toch een man van de daad, Kobe. Als ze 't niet gelooven wat gij hun vertelt, duw ze dan met hun kop in hunnen bakoven.

— Dat zal ik, Jan, maak daar staat op!

— Ik ben er fier op, Kobe, terug te keeren zooals ik het belofd heb. Zoo gelijk mijn voorvader Jan Zonder Vrees. Ik zal de zakken vol goud hebben en een degen aan de zijde. Ridder Juan de Scelly. Het is de brave don Diego die mij nobel heeft gemaakt.

LVII

DE LAATSTE STORM

Wij moeten thans ook afscheid nemen van onzen vriend Evraert, den Vlaamschen schilder.

Don Miguel had zich niet bedrogen. Werkelijk waren het de Roodhuiden die, onder aanvoering van Wimpá en Guerera aan de eene, en van Atoyac aan de andere zijde, de Blanken nazetten.

Wij zullen den lezers deze plotselinge, zoo het scheen onverklaarbare vereeniging van Wimpa en Atoyac met weinige woorden ophelderen.

In een der vorige hoofdstukken hebben wij gezien dat Don Miguel den Amantzin verraste, terwijl deze aan de deur stond te luisteren.

Ofschoon de opperpriester geen woord Spaansch verstond en er bijgevolg weinig of niets van begreep, had hij toch eene zekere levendigheid in het gesprek opgemerkt, die hem verdacht voorkwam. Intusschen durfde de Amantzin zich tegen de plechtige ceremonie der groote geneeskuur welke denzelfden avond zou plaats grijpen, niet openlijk verzetten en gaf hij zijne vermoedens alleen in stilte aan Atoyac te kennen.

Deze, ofschoon voor zich zelven reeds weinig met vreemdelingen ingenomen, toonde zich zeer verwonderd over den plotselingen argwaan van den opperpriester en hield dien in 't eerst voor louter inbeelding. Later echter, toen hij zag hoe sterk de grijsaard overtuigd scheen dat er achter de mommerijen der gewaande wonderartsen een of ander bedrog verscholen was, eindigde Atoyac met de bedenkingen van zijn ouden vriend in te stemmen en besloot hij om den aangewezen heuvel met een welgewapende bende te bewaken en den Amantzin onmiddellijk te hulp te komen, zoo deze de speelbal mocht worden van heimelijk verraad.

Dit alles tusschen de twee broeders bepaaldelijk afgesproken zijnde, was Atoyac, zoodra de stoet der gevangenen Quiepa-Tani verlaten had, haar met een troep uitgelezen krijgslieden gevolgd; aan den voet van den heuvel gekomen, had Atoyac zijne ruiters in eene hinderlaag op wacht gezet, terwijl hij zelf de hoogte halverwege beklauterde, om tusschen het hooge gras verscholen, alles te beluisteren en te bespieden wat er omging.

Toen Atoyac de gebeden der vijf mannen hoorde, kreeg hij bijna berouw dat hij gekomen was.

Weldra echter hield het geluid der stemmen op en hoorde hij niets meer. Thans begon hij te veronderstellen dat er op de gebeden met luider stem, stille gebeden waren gevolgd en hij bleef nog een geruimen tijd luisteren. Maar het bleef stil en hij hoorde inderdaad niets meer.

Het opperhoofd besloot nu den heuvel op te klauteren; maar hoe stond hij verbaasd, toen hij, op den top komende, niemand zag dan de Amantzin en de vier krijgslieden, beweegloos op den grond uitgestrekt. In het eerste oogenblik dacht hij dat zij dood waren en riep hij zijne kameraden die onder aan den heuvel waren gebleven.

Deze klauterden terstond naar boven en liepen naar de slapers die zij met alle kracht schudden, maar niet konden doen ontwaken. Atoyac vermoedde toen reeds gedeeltelijk de waarheid; het driemaal herhaald geschreeuw van den watersperwer dat hij even te voren gehoord had, kwam hem in de gedachten; hij twijfelde niet of de vluchtelingen waren naar den kant van het bosch ontsnapt.

Hij steeg dus weder te paard en stormde met de zijnen in deze richting, om de vluchtelingen, onder een huilenden oorlogskreet, te vervolgen.

Atoyac was de eerste die hen in 't oog kreeg en die ook het geweerschot loste dat een der Chichimeka's doodelijk trof.

Maar de stelling der blanken werd inderdaad zeer hachelijk, want, toen zij den rand van het bosch bereikten, werden zij plotseling tegengehouden door de bende van Wimpa en Guerero, die hen verwoed aanviel.

Bellarosa en hare dochter werden in 't midden door de Chichimeka's beschermd en bevonden zich betrekkelijk in veiligheid.

Terwijl Don Miguel en Don Carlos zwenkten, om den aanval der krijgslieden van Atoyac af te keeren en de aftocht te dekken, wapende Evraert zich met de knods die een der gekwetste Indianen had laten vallen en stortte zich als een losgebroken tijger in het dichtst van den drom.

De strijders, te veel op elkander gedrongen om van hunne vuurwapenen gebruik te kunnen maken, doodden elkander met mes- en lanssteken, of verpletterden elkander met de knodsen en met de kolven der geweren en buksen.

Dit gruwzame bloedbad duurde ongeveer tien minuten, onder de huilende oorlogskreten der Indianen en het niet minder woeste krijgsgeschreeuw der Chichimeka's.

Eindelijk gelukte het Evraert met een der dapperste jagers den menschendam te breken die hem den doortocht belette en nu stortte hij zich door de bres die hij ten koste van tien zijner moedigste kameraden geopend had.

Terwijl hij aan Don Miguel de taak overliet om zich tegen de laatste pogingen der Roodhuiden te verzetten, verzamelde Evraert zijn volk rondom zich en stormde in vollen galop naar het diepste der bosschen, waar zij spoedig verdwenen.

Met het opgaan der zon bereikten de avonturiers de grot, die vroeger tot schuilplaats voor Don Carlos en de zijnen gediend had.

Het werd tijd ; de paarden hijgden van vermoeinis en konden nauwelijks meer voort ; bovendien hadden de avonturiers, hoeveel haast de Indianen ook mochten maken, een ganschen nachtmarsch vooruit ; zij konden derhalve veilig eenige uren uitrusten.

Don Miguel, die een weinig later met de achterhoede aankwam, bevestigde de vermoedens van Evraert.

De Roodhuiden hadden, volgens bericht van den jager, plotseling de teugels gewend en waren in de richting van de stad afgetrokken.

Deze tijding verdubbelde de zekerheid der avonturiers.

Terwijl de Chichimeka's, in kleine groepen verdeeld, hunne wonden zaten te verbinden of den maaltijd gereed maakten, en de meisjes, in het diepste der grot, op een rustbed van bladeren en zarapes insliepen, begaven Evraert, Don Miguel en Goedsmoeds zich naar de rivier, om een bad te nemen en de Indiaansche kleuren van hun huid te wasschen ; vervolgens trokken zij hunne gewone kleederen weder aan en keerden naar de grot terug om eenige oogenblikken rust te nemen.

Evraert kwam het eerst en alleen in de grot.

De Witte-Lelie zat aan de voeten der meisjes, en wiegde haar in slaap, door het zingen van een Indiaansch lied op zacht klagenden toon.

De jonkman bedankte de vrouw van den Sachem met een vriendelijken lach, strekte zich dwars voor den ingang der grot uit en sliep rustig in, na zich vooraf verzekerd te hebben dat de schildwachten voor de veiligheid van allen zouden waken.

De eerste woorden der meisjes, toen zij ontwaakten, waren de vurigste dankbetuigingen jegens hare verlossers.

Bellarosa, met de natuurlijke vrijmoedigheid van een jeugdig hart dat nog niet van kunsten weet, vond geen woorden genoeg om Evraert de blijdschap uit te drukken die hare ziel thans vervulde. Alles wat zij van Evraert gezien had : de belanglooze vrijwilligheid en ridderlijke trouw waarmede hij haar had gediend, en bij herhaling zijn leven had gewaagd, boezemde het meisje een hoogen dunk in van het edele karakter en den waren adeldom des avonturiers.

Don Miguel's oog bleef steeds geopend voor de gevaren hunner positie. Hij riep dus eene vergadering bijeen, in welke besloten werd, dat men zich onverwijld naar de naaste Mexikaansche grenzen zou begeven, ten einde de dames zoo spoedig mogelijk buiten alle gevaar te brengen, en tevens, daar dit niet onwaarschijnlijk was, zich aan een vernieuwden aanval der Roodhuiden te onttrekken.

Vooral moest men zich daarom des te meer haasten om thuis te komen, daar juist de ongelukkige tijd des jaars op handen was, dien de Roodhuiden de « Mexicaansche maan » noemen, waarin zij gewoon zijn hunne jaarlijksche strooptochten over de grenzen van dit jammerlijk regeeringloos land te ondernemen. Don Miguel maakte zich sterk om het koloniale terrein binnen vier dagen te zullen bereiken langs wegen die, zoo dacht hij, alleen aan hem bekend waren.

Men ging dus op weg.

De avonturiers werden op hunne snelle vlucht niet verontrust, en juist zooals Don Miguel het voorspeld had, gingen zij in den namiddag van den vierden dag over het meer del Rio-Gila en trokken het district Sonora binnen.

Intusschen, naarmate men het Mexicaansche grondgebied naderde, werd het gelaat van Don Miguel somberder, zijne zware wenkbrauwen trokken zich onrustig te samen en de blikken die hij gedurig aan alle zijden rondsloeg, teekenden diepe bezorgdheid.

De reden hiervan was, dat het omliggende land, dat anders in dit getijde des jaars zulk een welig en rijk aanzien had, er thans zoo ontvolkt en eenzaam uitzag, dat men koud werd van het aan te zien.

Verwoeste velden en door paardenhoeven vertrappelde oogsten, hier en daar ruïnen van verbrande hutten en aschhoopen waar zich anders groote korenmolens verhieven, dit alles bewees dat de geesel des oorlogs met al zijne verschrikkingen er overheen gegaan was.

Aan den verren horizont echter, op twee mijlen ver voor hen uit, zag men de witte huizen van een versterkte *pueblo* (burcht), in de zonnestralen schitteren.

Alles in den omtrek scheen rustig, maar het was eene kalmte des grafs.

Geen menschelijk wezen vertoonde zich ; geen *manada*-kudde verscheen er op de verwoeste velden, geen *recuos* (troepen) van muildieren, met hunne *nenas* (bellen) lieten zich zien of hooren ; overal heerschte eene looden stilte en een sombere rust, die zwaar op het landschap drukten, en thans in den vroolijken zonneschijn aan het gansche tooneel een des te treuriger aanzien gaven.

Eensklaps maakte het paard van Goedsmoeds, die steeds een weinig vooruit reed, een zijsprong die hem bijna uit den zadel wierp ; hij wendde zich om met een kreet van ontsteltenis. Don Miguel en Evraert snelden terstond toe.

Een afgrijselijk schouwspel vertoonde zich aan hunne oogen.

Onder een schutting, ter zijde van den weg, lag een hoop lijken van Mexicanen, verward dooreengeworpen, vreeselijk verminkt en van hunne haarschedels beroofd.

Don Miguel liet terstond halt maken, niet wetende of hij vooruit of terug moest trekken ; geen wonder dat hij aarzelde, in een geval zoo moeilijk als het tegenwoordige.

Zou hij voortrukken tot aan de presidio ? misschien was zij ledig ; misschien zelfs waren de Roodhuiden er meester. Intusschen moest hij spoedig tot een besluit komen, hoedanig het ook wezen mocht.

Terwijl hij den omtrek tot aan den versten horizont bespiedde, zag hij, op ongeveer twee mijlen afstands, eene verwoeste hacienda.

Ofschoon altoos zorgelijk, was het beter aldaar eene schuilplaats te zoeken, dan in het open veld te kampeeren.

De avonturiers gaven dus hunne paarden de sporen en twintig minuten later kwamen zij aan de landhoeve.

De hacienda droeg alle teekenen van brand en verwoesting ; de gescheurde muren waren zwart van den rook ; de deuren en vensters verbroken ; te midden der puinhoopen lagen verbrande lijken zoo van vrouwen als mannen, half verbrand en hier en daar op het *patio* (voorplein) geworpen.

Don Miguel geleidde de bevende meisjes naar een der kamers, waar men eerst de verbroken meubels, die den toegang versperden moest wegruimen ; na aldaar in veiligheid gebracht en ten sterkste aanbevolen te hebben om de kamer niet te verlaten, voegde hij zich weder bij zijne kameraden, die, onder opzicht van Goedsmoeds, zich zoo goed mogelijk in de hacienda legerden.

Don Miguel was intusschen met Don Carlos op verkenning uitgereden.

Als alle Mexicaansche haciendas aan de grenzen, was zij door een gekreneleerden muur omgeven.

Don Miguel liet den ingang versperren ; daarop weder in huis gaande, liet hij de deuren herstellen, overal schietgaten maken en schildwachten plaatsen, zoowel op het voorplein als op het *azotea* » (dak).

Toen stelde hij twaalf van de dapperste mannen onder het commando van Goedsmoeds en beval hem om met deze kleine troep zich achter een kleinen, met hout bewassen heuvel, op twee honderd ellen afstands van de hacienda te verbergen en den omtrek te verkennen.

Vervolgens telde hij zijn eigen troep.

Don Miguel gaf alle hoop nog niet verloren.

Eindelijk, na al deze voorzorgen genomen te hebben, wachtte hij de terugkomst van Don Carlos af, die weldra verscheen ; zijne berichten waren niet geruststellend.

De Roodhuiden hadden zich van de presidio bij verrassing meester gemaakt ; de burcht was

geheel uitgeplunderd en daarna weder verlaten. Talrijke benden Roodhuiden liepen het omliggende land in alle richtingen af, en het bleek duidelijk dat de avonturiers zich geen uur ver buiten de hacienda zouden kunnen wagen, zonder op een hinderlaag te stooten.

Eindelijk kwam Goedsmoeds terug, hij bracht eene versterking van omtrent veertig Mexicaansche soldaten en boeren mede,die sedert twee dagen hadden rondgezworven, vreezend ieder oogenblik van de Roodhuiden te worden aangevallen, daar deze al de blanken welke zij in handen kregen om den hals brachten.

Don Miguel ontving met blijdschap deze onverwachte hulp.

Eene versterking van veertig man was niet te versmaden, te minder daar allen goed gewapend en dus in staat waren goeden dienst te bewijzen.

Goedsmoeds, als goed fouragemeester, bracht tevens verscheidene muilezels en levensmiddelen mede.

De schrandere jager was op alles bedacht en zorgde voor alles.

Nadat de manschappen op de meest geschikte punten waren verdeeld, beklommen don Miguel en Evraert de azoten, om het oog te laten rondgaan.

Niets was veranderd ; het veld was nog altijd eenzaam. Deze stilte voorspelde weinig goeds.

De zon ging in een gloed van roode dampen onder, het licht nam snel af en de nacht was daar, met zijne duisternis en wie weet met welke verschrikkingen.

Evraert, terwijl hij den jager alleen boven liet, ging naar de kamer waar de drie meisjes bijeen waren. Zij zaten rustig en stil bij elkander.

Toen hij binnen trad, kwam de Witte-Lelie naar hem toe.

— Wat wil mijne zuster, vroeg de jonkman.

— De Witte-Lelie wil vertrekken,antwoordde zij met hare zachte stem.

— Hoedat ! vertrekken ! riep hij verwonderd uit ; dat is onmogelijk ; de nacht is donker ; mijne zuster zou te veel gevaar loopen alleen; de calli's van haar stam zijn te ver in de prairie.

De Witte-Lelie meesmuilde op hare bevallige manier en schudde ontkennend het hoofd.

— De Witte-Lelie verlangt te vertrekken, herhaalde zij ongeduldig, mijn broeder moet haar een paard laten geven ; zij moet naar den Spotter.

— Helaas ! arm kind, de Spotter is op dit oogenblik veel te ver af, naar ik vrees ; gij zoudt hem niet vinden.

De jonge vrouw stak schielijk het hoofd op.

— De Spotter verlaat zijne vrienden niet, zeide zij ; hij is een groot opperhoofd ; de Witte-Lelie is er trotsch op zijne vrouw te zijn. Dat mijn broeder haar late vertrekken ; in het hart der Witte-Lelie zingt een vogeltje dat haar zegt waar de Sachem zich bevindt.

Evraert zat in geen geringe verlegenheid, hij kon niet besluiten om het verzoek der Indiaansche in te willigen ; hij zag er tegen op om de jeugdige vrouw in gevaar te brengen, die, sedert zij bij hen was, zoovele bewijzen van trouw gegeven had.Op dit oogenblik voelde hij zich op den schouder tikken ; hij keerde zich om : het was Don Miguel.

— Laat haar begaan, zeide deze, zij weet beter dan wij wat haar beweegt ; de Roodhuiden doen nooit iets zonder dat zij weten waarom. Kom, lief kind, ik zal u naar de poort geleiden en u een paard laten geven.

— Welaan dan, zeide Evraert, maar onthoud dat gij tegen mijn zins ons verlaten hebt.

De Indiaansche glimlachte ; zij omhelsde Bellarosa en haar dochter en sprak alleen dit woord :

— Houd moed !

Hierop ging zij met Don Miguel heen.

— Het arme, goede schepsel, prevelde Evraert, zij wil ons zeker nog den een of anderen dienst bewijzen, daar ben ik van overtuigd.

Zich thans naar Bellarosa en Lydia wendende, vervolgde hij :

— *Ninas*, schept nieuwen moed ; wij zijn sterk in getal, morgen ochtend met het krieken van den dag gaan wij weder op weg, zonder vrees van door de Indianen verontrust te worden.

— Wij stellen vertrouwen in u, antwoordde Bellarosa ; wij weten dat gij, om ons te redden, alles zult doen wat menschelijkerwijs mogelijk is ; wij danken u voor uwe trouw, ons lot is in Gods hand, op Hem is onze hoop gevestigd. Handel als man en bekommer u niet langer om ons.

De jonkman scheen iets te willen zeggen, maar na een oogenblik aarzelens groette hij Bellarosa eerbiedig en verwijderde zich.

Toen Evraert op de patio kwam, trad Don Miguel naar hem toe en wees hem in de verte

eenige donkere vlekken op de vlakte die in de richting der hacienda schenen voort te kruipen .

— Zie eens, zeide hij droog.

— Dat zijn de Roodhuiden ! riep Evraert.

— Ik heb ze reeds tien minuten in 't oog gehouden, hernam de jager ; maar wij hebben den tijd nog om ons op eene warme ontvangst voor te bereiden ; zij zullen eerst binnen een uur hier zijn.

Werkelijk verliep er een uur van bange verwachting.

Plotseling vertoonde zich het afschuwelijk hoofd van een Kamantsjé boven de poort en wierp een woesten blik op de patio.

— Dat weet niemand zoo brutaal als die Indiaan te doen,mompelde Don Miguel, en meteen zijne strijdbijl nemende, gaf hij den Kamantsjé een slag, dat het lichaam naar buiten en het hoofd, nog grijnzend, voor de voeten van Don Miguel rolde.

Verscheidene pogingen van dezelfde gehalte, op andere punten van den ringmuur beproefd, werden met gelijk gevolg afgeslagen. Toen dus de Indianen begrepen hadden dat zij de blanken niet in hun slaap konden overrompelen, maar integendeel slecht ontvangen zouden worden, verhieven zij hun oorlogskreet en rezen in massa van den grond op, waar zij tot hiertoe ongemerkt waren voortgekropen en bestormden als razenden den muur, dien zij op alle punten tegelijk poogden te beklimmen.

Een gordel van losbrandingen,bliksemvlammen en kruitdamp, omsingelde thans de hacienda en een hagelbui van kogels regende op de Roodhuiden, maar zonder de drift der aanvallers te verslappen.

Een nieuwe losbranding, schier op armslengte, was even onvermogend om hen terug te drijven, ofschoon zij zware verliezen leden. Weldra vochten bestormers en bestormden man tegen man.

Het werd een allerbloedigste worstelstrijd, een tooneel van moord en verbittering, waarin niemand losliet zonder te sneuvelen, ja, de overwonnene in zijn val vaak den overwinnaar medesleepte, om hem nog in zijn laatsten doodstuip af te maken.

Gedurende langer dan een kwart uurs was het onmogelijk elkander te onderscheiden: de geweerschoten, lanssteken, de snorrende pijlen en dreunende knodsslagen knalden,kletterden en beukten met een verbijsterende snelheid.

Eindelijk weken de Kamantsjen terug.

Zij hadden den muur niet kunnen overklimmen. Maar de wapenstilstand duurde slechts kort, daar de Roodhuiden onmiddellijk den storm hervatten en de strijd opnieuw begon, zoo mogelijk nog met verdubbelde woede.

Ditmaal zagen de Mexicanen,ofschoon wonderen van dapperheid verrichtende, door de massa van vijanden die hen van alle kanten besprongen, zich genoodzaakt te wijken en al vechtende in het huis terug te trekken, hun grond voet voor voet verdedigende. De weerstand zou echter niet lang meer kunnen duren.

Opeens lieten zich in den rug der Indianen nieuwe alarmkreten hooren en Goedsmoeds overviel hen aan het hoofd van zijn troep als een rollende sneeuwval.

De verschrikte Roodhuiden, door dezen onverhoedschen aanval verbijsterd, trokken in wanorde terug en verstrooiden zich over de velden.

Don Miguel reed nu aan het hoofd van een twintigtal dapperen naar buiten om zijn bondgenoot te ondersteunen en de nederlaag des vijands te voltooien.

Een groot aantal Indianen was reeds nedergesabeld en de avonturiers wilden hen nog verder nazetten, toen Don Miguel plotseling een kreet van schrik en woede uitstiet.

Terwijl hij zich te ver door de vluchtende Kamantsjen liet afleiden, was een andere troep Indianen op het verlaten terrein verschenen en in dolle vaart op de hacienda gevallen.

De blanken wendden onmiddellijk hunne paarden en renden in gestrekten draf terug. Het was te laat ! want de hacienda was reeds ingenomen.

Thans werd de strijd een verschrikkelijk bloedbad, eene slachting zonder naam.

Te midden der Kamantsjen schenen Atoyac Wimpa en Guerero zich te vermenigvuldigen, zoo dicht en snel vielen hunne slagen.

Op den bovensten trap van het bordes, dat naar het inwendige van het huis geleidde, had Elandskop zich met eenige mannen vereenigd en hield hij een wanhopigen strijd vol tegen de herhaalde aanvallen der Indianen.

Opeens dekte als een bloedige nevel de starende blikken van Don Miguel die thans de poort binnenreed en een koud zweet gutste hem van het aangezicht: de Kamantsjen hadden den ingang overweldigd en stormden het huis in.

— Vooruit ! vooruit ! krijschte hij, terwijl hij zich als een wanhopige in den strijd mengde.

— Vooruit ! herhaalden de mannen.

Op dit oogenblik verscheen Bellarosa met Lydia in de armen aan het venster, vervolgd door de Roodhuiden, die haar aangrepen en ondanks haar wanhopigen tegenstand wegdroegen.

Alles was verloren.

Maar op het laatste oogenblik klonk de oorlogskreet der Chichimeka's en deed het luchtruim daveren. Een wolk van krijgers, met den Spotter aan het hoofd, viel als een donderbui op de Kamantsjen, die zich reeds als overwinnaars waanden.

Aan alle zijden omsingeld, waren dezen eigenlijk genoodzaakt te wijken en in een overhaasten aftocht hun behoud te zoeken.

De Mexicanen zagen zich gered op het oogenblik toen zij dachten dat hun niets meer overbleef dan zich man voor man te laten afmaken, om hunnen vijanden niet levend in handen te vallen .

Twee uur later verbleekte het flauwe maanlicht en bescheen de opgaande zon het akelige tooneel der hacienda, waar zulk een hardnekkige en bloedige worsteling had plaats gehad.

De avonturiers en de strijdhaftige Chichimeka's die zoo gelukkig nog in tijds waren aangekomen om hun ondergang te verhoeden, hadden reeds zooveel mogelijk de sporen van het gevecht doen verdwijnen.

In een verwijderden hoek van het voorplein lagen de verminkte lijken van hen die in den strijd waren gevallen, opeengehoopt en zoo goed mogelijk met stroo bedekt.

De blanken hielden een twintigtal Roodhuiden in bewaring, terwijl de avonturiers bezig waren met hunne wonden te verbinden, anderen met groote kuilen te delven om er de dooden in te begraven .

Onder de verandah van het hoofdgebouw, op eenige bossen stroo met zarapes bedekt, lagen een man en eene vrouw uitgestrekt. Die vrouw was Bellarosa; zij lag in zwijm; de man was Don Miguel.

Goedsmoeds zat aan de zijde van den jager en bewaakte in stilte het oogenblik wanneer zij de oogen weder zou openen.

Goedsmoeds, treurig en met een bleek gelaat, was bij zijn vriend nedergehurkt, die welhaast sterven zou .

— Schep moed ! mijn broeder, schep moed ! zeide hij, het is niets.

De jager poogde nog te glimlachen.

— Hm ! mompelde hij met eene gebroken stem, ik weet hoe het met mij is ; ik heb nog tien minuten te leven, op zijn langst, en dan, dan....

Hier zweeg hij een poos en scheen iets te bedenken.

— Zeg, Goedsmoeds, hervatte hij, zoudt ge denken dat God mij zal vergeven ?

— Ja, ja, beste vriend, want gij waart altoos dapper en goed !

— Ik heb altijd gedaan wat ik dacht dat goed was, zei Don Miguel, maar ik heb dikwijls gedwaald. Nu dan, men zegt dat Gods barmhartigheid oneindig is ; ik hoop in Zijne genade.

— Hoop vrij, vriend, hoop.

— En Evraert ? vroeg hij met zwakke stem. stem.

— Is nog niet terug gevonden, ook niet, het arme kind. De moeder ligt naast u in zwijm. Evraert moest met Lydia in de armen in allerijl de vlucht nemen en werd door de Kamantsjen achterna gezeten.

Don Miguel loosde een diepen zucht.

— Arme moeder, mompelde hij, arm kind, arme Evraert. Die Vlaming is een moedige borst.

— Ja, ja, hervatte hij een oogenblik later, ik wist wel dat de Indianen mij niet dooden zouden, zooals gij ziet, het was don Guerero die mij trof ; maar ik heb dien moordenaar den kop ingeslagen. Die ellendeling ! Had ik hem maar in zijn kuil een kogel door het hoofd gejaagd !

Hier werd zijne stem zwakker en onduidelijker, zijn blik glasachtiger, zijn leven begon snel af te nemen.

— Vergeef hem ook ; hij is dood en hij zal geen kwaad meer doen, zei Goedsmoeds.

— Is hij dood ? Goddank, ik heb die slang mogen verpletteren ! Vaarwel, Goedsmoeds, mijn oude kameraad ! wij zullen niet meer samen jagen op herten of bisons in de prairie; wij zullen onzen oorlogskreet niet meer aanheffen tegen de Kamantsjen... Waar is de Spotter ?

— Hij vervolgt de Roodhuiden.

— O, hij is een dappere ziel; ik heb hem als kind reeds gekend, ik herinner mij nog, ik kwam van....